

Arrest

nr. 198 187 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. BECKERS
Maliestraat 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DU ROY, die *loco* advocaat F. BECKERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan de verzoekende partij, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, wordt op 13 september 2017, met kennisgeving op 14 september 2017, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten:

naam: K.M. (...).

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...).1972

geboorteplaats: Watsha

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving uiterlijk op 14.09.2017,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1 :

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*
- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 74/14 :

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.*
- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op zwartwerk, (pv BR.27LL.090231/2017)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2017. Er is dus een risico op onderduiken.

Betrokkene verklaart vrouwen kinderen te hebben in België.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie-of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België."

Eveneens op 13 september 2017, met kennisgeving op 14 september 2017, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer die verklaart te heten(1):

Naam : K.M. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1972

geboorteplaats : Watsha

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op zwartwerk, (pv BR.27.LL.090231/2017)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2017. Er is dus een risico op onderduiken.

Betrokkene verklaart vrouw en kinderen te hebben in België.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan de verzoekende partij, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

3.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang,esignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat*

om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje *"moet"* in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel *"moet"* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel *"kan"* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *"que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée."* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar

tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

3.3. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/13 en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwet Bestuurszaken), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ook meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens artikel 5 van het EVRM geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“EN CE QUE

1. Les actes attaqués sont rédigés exclusivement en néerlandais.

ALORS QUE

-Violation des articles 41 § 1er, 42 et 58 des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, violation de l'article 5.2 de la CEDH La partie requérante invoque un premier moyen de la violation des lois coordonnées du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, en particulier l'article 41, § 1er, 42 et 58 desdites lois, lequel impose aux entités administratives qui, telle la partie défenderesse, constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans leurs rapports avec les particuliers, celle des trois langues nationales dont ils ont fait usage.

Or, le requérant a toujours fait usage de la langue française que ce soit, dans le cadre de sa demande de séjour étudiant ou lors de ses demandes de régularisation de séjour.

La législation sur l'emploi des langues est d'ordre public.

Sa violation est d'autant plus flagrante en l'espèce que le requérant a été intercepté à 1050 Bruxelles, et qu'il réside à Bruxelles depuis de nombreuses années.

En tout état de cause, le requérant ne comprend pas le néerlandais

2. L'ordre de quitter le territoire :

MOTIF DE LA DECISION ET DE L'ABSENCE D'UN DELAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinéa 1 :

le s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

3 e si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale;

8e s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet ;

Article 74/14:

Article 74/14 §3, 1e : il existe un risque de fuite

Article 74/14 §3, 3 e : le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public Article 74/14

§ 3, 4e : le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa/titre de séjour valable au moment de son arrestation.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de travail en noir (PV nc BR.27.LL.090231/2017) Eu égard au caractère lucratif/ frauduleux de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

2.1. Violation de l'article 74/14 § 3 de la loi du 15/12/1980 et motivation inadéquate :

La partie défenderesse en prenant un ordre de quitter le territoire sans aucun délai (« immédiatement ») a méconnu l'article 74/14 § 3 de la loi, qui prescrit que « Dans ce cas, la décision d'éloignement prévoit soit un délai inférieur à sept jours soit aucun délai ».

En l'espèce, le requérant n'aperçoit pas pourquoi la partie défenderesse ne lui a pas accordé un délai d'exécution, fut-ce inférieur à sept jours.

S'agissant d'une dérogation au § 1er, elle doit s'interpréter restrictivement.

Il lui appartenait de motiver l'acte attaqué sur ce point.

S'agissant d'une personne qui est demeurée près de 10 ans en Belgique à une adresse connue de la partie adverse, et qui avait fourni copie de sa carte d'identité à l'appui de sa demande de régularisation de séjour, et dont le recours en annulation introduit auprès de votre Conseil est toujours pendant, la partie adverse ne motive pas valablement l'acte attaqué sur la seule non-exécution par le requérant d'une mesure d'éloignement antérieure, ou l'existence d'un risque de fuite ou , enfin, d'une menace pour l'ordre public.

La partie adverse ne motive pas l'acte attaqué par rapport à un « risque de fuite ».

Dès lors que le requérant est demeuré à la même adresse depuis 2009, adresse connue de la partie adverse car indiquée dans la demande d'autorisation de séjour, il ne pouvait raisonnablement être conclu qu'il existe un risque de fuite, conformément à la disposition précitée.

En tout état de cause, un risque de fuite ne peut être jugé établi par le fait que le requérant aurait refusé d'obtempérer à un ordre de quitter le territoire notifié dans le passé.

Il convenait de se baser sur plusieurs éléments objectifs et sérieux, conformément à l'article 1er, 11° de la loi du 15/12/1980, qui définit le « risque de fuite ».

Votre Conseil a rappelé ces principes dans un arrêt n° 97083 du 13/02/2013 :

De surcroît, le Conseil n'aperçoit nullement à la lecture de la motivation de la décision attaquée les éléments « objectifs et sérieux » sur lesquels la partie défenderesse se serait fondée pour conclure à l'existence d'un risque de fuite, étant précisé que la partie requérante avait renseigné lors de son contrôle administratif une adresse de résidence effective, et qu'en tout état de cause, la simple absence « d'adresse officielle », si l'on entend par-là l'absence d'inscription dans les registres communaux, ne pourrait être jugée suffisante à cet égard, sous peine de vider de leur substance les dispositions légales concernées, qui visent à circonscrire les hypothèses de dérogations au délai de minimum sept jours pour quitter le territoire et de délivrance d'interdictions d'entrée.

L'acte attaqué n'est pas adéquatement motivé sur ce point.

Enfin, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation lorsqu'elle est juge que le requérant constitue un danger pour l'ordre public, sachant que le requérant a résidé et travaillé légalement en Belgique, jusqu'à la perte de son emploi et de sa carte de séjour, et dès lors qu'elle connaissait l'existence de la famille du requérant, et du recours introduit auprès de votre Conseil à l'encontre de la décision d'irrecevabilité de la demande de régularisation de séjour.

ALORS QUE

2.2. Violation de l'article 8 de la CEDH, de l'article 74/13 de la loi du 15/12/1980 et du principe de proportionnalité:

Le requérant a décrit sa vie familiale et privée à l'appui de sa demande de séjour 9 bis.

Un risque de rupture de la cellule familiale est donc possible.

Votre Conseil a souvent rappelé qu'un examen de proportionnalité est exigé par l'article 8 de la CEDH :

4.2.2. Ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

Si il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

4.2.3. Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/ Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, nc 210.029),

d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance.

Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte, (arrêt n° 68965 du 21/10/2011).

D'après la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, « une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence, prévue par la loi, dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée et familiale. Une telle ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, à la défense de l'ordre et à la prévention d'une infraction pénale. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant et du mineur d'âge au nom duquel il intervient, au respect de leur vie privée et familiale (...) » (CE n° 78.711 du 11 février 1999, RDE 1999, n° 102, pp. 40 à 45).

En l'espèce, l'acte attaqué ne comporte aucune motivation par rapport aux critères de « nécessité » visés à l'article 8, alinéa 2 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme, et il n'apparaît pas non plus que la partie adverse, respectant le principe de proportionnalité, ait procédé à une mise en balance des intérêts en présence, à savoir d'un côté l'exigence qu'il soit procédé par la voie diplomatique, et de l'autre, l'intérêt fondamental du requérant, après plus de 10 années de vie en Belgique, d'obtenir un titre de séjour sur place, alors qu'il dispose d'une promesse d'embauche, que ses deux enfants y sont nés et que l'aîné y est scolarisé.

Le contexte précité imposait à la partie défenderesse un examen rigoureux de cette demande d'autorisation de séjour.

La partie adverse se limite à indiquer dans l'acte attaqué que la famille du requérant n'est pas belge, ni en séjour légal.

En s'abstenant de procéder à un examen rigoureux, par une mise en balance des intérêts de l'Etat et des intérêts sociaux et familiaux du requérant, la partie défenderesse a commis une ingérence non justifiée dans son droit au respect de la vie privée et familiale et a méconnu le principe de proportionnalité.

3. L'interdiction d'entrée :

L'interdiction d'entrée querellée est motivée comme suit :

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

x le aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et x 2e l'obligation de retour n'a pas été remplie. L'intéressé a été intercepté en flagrant délit de travail en noir (PV nc BR.27.LL.090231/2017) Eu égard au caractère lucratif/frauduleux de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public.

L'intéressé a reçu plusieurs ordres de quitter le territoire les 14.06.2009 et 30.03.2012. Ces précédentes décisions d'éloignement n'ont pas été exécutées. Etant donné que l'étranger n'est pas parti volontairement suite à la notification d'un ordre de quitter le territoire, un délai d'un à sept jours n'est pas accordé. En effet, il est permis de supposer qu'un délai de moins de sept jours ne l'encouragera pas à partir volontairement. Un éloignement forcé est proportionnel. Etant donné ce qui précède, aucun délai n'est accordé.

(...)

ALORS QUE

-Violation du droit d'être entendu et motivation inadéquate :

La partie adverse a fait une application automatique de l'article 74/11 de la loi.

Il ne ressort pas du dossier administratif que le requérant a été entendu quant à l'interdiction d'entrée envisagée (cfr CE, 15/12/2015, n° 233257).

La partie adverse n'a pas tenu compte de ce que le requérant a introduit un recours en annulation à rencontre de la décision d'irrecevabilité de sa demande de régularisation de séjour du 23/06/2015.

S'il est vrai que ce recours n'est pas suspensif, la partie adverse aurait pu s'abstenir de délivrer au requérant une interdiction d'entrée.

En tout état de cause, l'acte attaqué ne comporte aucune motivation quant à ce.

Le Conseil de céans a jugé :

Sur le moyen unique, le Conseil rappelle que selon l'article 74/11, § 1er alinéas let 2 de la loi du 15 décembre 1980 :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. [...] »

Le Conseil doit constater que la partie défenderesse était informée en temps utile de certains aspects de la situation personnelle de la partie requérante, et notamment par ses différentes demandes d'autorisation de séjour, dont la dernière introduite le 10 février 2014 sur la base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 a conduit à la décision du 9 octobre 2014, déclarant ladite demande irrecevable pour défaut de circonstances exceptionnelles.

Le Conseil observe que, dans cette décision, la partie défenderesse n'a pas remis fondamentalement en cause les éléments d'intégration invoqués par la partie requérante, mais a considéré qu'il ne s'agissait pas de circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, soit des circonstances qui empêchent ou rendent particulièrement difficile un retour dans le pays d'origine pour y introduire une demande d'autorisation de séjour.

Or, le fait d'avoir considéré que lesdits éléments ne constituaient pas une circonstance exceptionnelle justifiant l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour au départ du territoire belge, n'implique nullement qu'ils ne devraient pas être examinés en vue de la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée envisagée, la partie défenderesse devant se livrer à cet égard à des examens distincts.

Or, sur ce point - et indépendamment même de l'incidence de l'autorisation de séjour temporaire accordée au requérant par décision du 16 décembre 2010 - , le Conseil observe que la motivation de la décision attaquée se limite à rappeler qu'une demande d'asile et quatre demandes d'autorisation de séjour introduites sur la base de l'article 9.3, 9bis et 9ter de la loi du 15 décembre 1980 par le requérant se sont clôturées négativement et que la partie requérante ne démontre aucune difficulté particulière à procéder par la voie diplomatique.

Il résulte de ce qui précède que la motivation afférente à l'interdiction d'entrée ne permet nullement de considérer que la partie défenderesse a tenu compte des circonstances dont elle avait connaissance pour la fixation de la durée de ladite interdiction, tel que stipulé par l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980.

Partant, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/11, § 1er de la loi du 15 décembre 1980. (CCE, arrêt n° 139936 du 27/02/2015)

En l'espèce, la partie adverse motive l'interdiction d'entrée litigieuse de la même façon que l'ordre de quitter le territoire lui-même, alors qu'il s'agit d'actes distincts.

En vertu de l'article 74/11 de la loi du 15/12/1980, l'autorité administrative dispose d'un large pouvoir d'appréciation pour infliger une interdiction d'entrée à un étranger.

L'article 74/11, § 2, alinéa 2, prévoit même que

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

La partie défenderesse n'a pas jugé utile d'appliquer cette dérogation au requérant, sans aucunement tenir compte de ce qu'il vit en Belgique depuis plus de 10 ans, et y a vécu légalement et autorisé à y travailler, a donné naissance à deux enfants...

Cet élément constituait certainement un motif humanitaire qui aurait dû amener la partie défenderesse à s'abstenir d'infliger une telle sanction au requérant. »

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- art. 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet;
- art. 62 van de Vreemdelingenwet;
- art. 2 en 3 wet van 29.07.1991;
- art. 41, §1; 42 en 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- art. 8 EVRM;
- het evenredigheidsbeginsel.

Uit een lezing van het enig middel blijkt dat verzoekende partij voorts een schending opwerpt van art. 5 van het EVRM en het hoorrecht.

In een eerste onderdeel uit verzoekende partij kritiek op het gegeven dat beide bestreden beslissingen in het Nederlands zijn opgesteld. Verzoekende partij meent dat, gezien zij opteerde voor de Franse taal in alle procedures en zij aldus ten aanzien van de centrale diensten het Frans heeft gebruikt; het gebruik van de Nederlandse taal in de in casu bestreden beslissingen, een schending uitmaakt van de artikelen 41, § 1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en art. 5 van het EVRM.

De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

§ 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wetten luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 41 van de voornoemde wetten luidt als volgt:

“§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse-of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Het wordt in casu niet betwist dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod ambtshalve werden betekend door de politie van Brussel-stad/Elsene ten aanzien van een vreemdeling die op het grondgebied van Brussel-Hoofdstad werd aangetroffen.

Daar het om een ambtshalve beslissing gaat, kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij zou menen dat het om een directe communicatie gaat tussen een centrale dienst en de particulier, zoals bedoeld in artikel 41 van voormelde wet. De beslissing is niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op artikel 41.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door de hoofdinspecteur van de PZ Brussel-Stad/Elsene en dus in Brussel-Hoofdstad.

Conform artikel 39, § 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken dient verweerder als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse, taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissing moet worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtaal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat D.N., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissingen werden derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Aangezien de bestreden beslissing op correcte wijze in de Nederlandse taal werden gesteld moet de huidige vordering ook in het Nederlands worden behandeld.

Een schending van de artikelen 41, §1, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken wordt *prima facie* niet aangetoond.

Een schending van art. 5 van het EVRM kan evenmin aangenomen worden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat het administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 13.09.2017 in het Frans werd opgesteld, zodat er van uitgegaan kan worden dat verzoekende partij in het Frans werd uitgelegd om welke reden zij werd aangehouden.

Er is dan ook geen sprake van een schending van art. 5.2 van het EVRM.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat het haar niet duidelijk zou zijn waarom er in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar geen termijn zou worden toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er zou sprake zijn van een schending van art. 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft besloten verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Verweerder laat gelden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de volgende motieven vermeldt:

“Artikel 74/14:

artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14, §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

artikel 74/14, §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op zwartwerk (pv BR.27LL.090231/2017).

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2017. Er is dus een risico op onderduiken.

Betrokkene verklaart vrouw en kinderen te hebben in België.

Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België."

Uit de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris blijkt uitdrukkelijk om welke reden verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. De gemachtigde baseerde zich op artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, die allen op zich determinerende motieven betreffen.

Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde diende te motiveren waarom hij de mening is toegedaan dat er sprake is van een risico op onderduiken.

Vooreerst merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: 'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Terwijl in casu de gemachtigde geheel terecht vaststelde dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat hij geheel terecht vaststelde dat er een risico op onderduiken bestaat.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet dienend is, want deze is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op de het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De beschouwing van verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht zou gemotiveerd hebben dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde, kan niet aangenomen worden.

Verzoekende partij werd immers op heterdaad betrapt op het uitoefenen van zwartwerk, terwijl hij al enkele jaren illegaal in België verblijft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris concludeerde terecht dat, gelet op de maatschappelijke impact van de feiten, verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verwijzing naar de integratie van verzoekende partij en het beroep dat werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22.02.2017 doen hier geen afbreuk aan.

Verzoekende partij toont dan ook geen schending van art. 74/14 van de Vreemdelingenwet aan.

In een derde onderdeel acht verzoekende partij art. 8 van het EVRM, art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verweerder laat gelden dat de voorgehouden schendingen niet aangenomen kunnen worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Uit het administratief dossier blijkt dat mevr. T.M.S. (...) en haar twee kinderen, M.L.K.L. (...) en G.K.T. (...), op 22.02.2017 het bevel werden gegeven het grondgebied te verlaten.

Mevr. T.M.S. (...) tracht reeds van 2013 een verblijfsrecht in België te bekomen, waarin zij tot op heden niet slaagde.

Verweerder stelt dan ook vast dat het gehele gezin illegaal in België verblijft en deze allen aan hun terugkeerverplichting dienen te voldoen, zodat er uiteraard geen sprake kan zijn van enige schending van het gezinsleven van verzoekende partij.

Betreffende het vermeende privéleven laat verweerder geleden dat verzoekende partij de laatste 5 jaar illegaal op het grondgebied verblijft.

Zij kan zich thans dan ook niet dienstig beroepen op een vermeend opgebouwd privéleven, daar zij wist dat dit slechts precair was.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreffen de bestreden beslissingen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekende partij rept hier met geen woord over.

Verzoekende partij toont dan ook geen enkele hinderpaal aan, die het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk zou maken het gezinsleven elders voort te zetten.

Zie:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

"Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing 'het gezin van verzoekers ontwricht'." (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

"Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing." (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Het betoog van verzoekende partij dat zijn kinderen alhier school zouden lopen, kan hierbij niet worden aangenomen.

Deze kinderen werden respectievelijk in 2014 en 2015 geboren en zijn dan ook geenszins schoolplichtig.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat de kinderen in het land van herkomst geen school zouden kunnen lopen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te

verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner en kinderen wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet aangenomen worden.

Uit de synthesesnota dd. 22.02.2017, document dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt bovendien dat wel degelijk rekening gehouden werd met de in voormelde bepaling opgesomde belangen:

“Lors du traitement de la demande, les éléments suivants doivent être recherchés (en application de l'article 17/13) :

1) L'intérêt supérieur de l'enfant : le noyau familiale st illégal. Les enfant partent au PO avec leur parent, de sorte que la cellule familiale est préservée

☐ ne s'oppose pas à un éloignement

2) Vie familiale : idem remarque ci-dessus. L'intéressé, son épouse et leurs enfants sont en séjour illégal

☐ un retour de toute la famille au PO ne brise pas l'unité familiale, ne s'oppose pas à un éloignement

3) Etat de santé : pas d'élément dans le dossier

☐ ne s'oppose pas à un éloignement“

Een schending van art. 74/13 of het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In een vierde onderdeel stelt verzoekende partij dat het bestreden inreisverbod een schending zou vormen van het hoorrecht en het motiveringsbeginsel. Het bestreden inreisverbod zou geen rekening houden met het beroep dat werd ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22.02.2017, het verblijf gedurende 10 jaar, dat verzoekende partij legaal in België gewerkt heeft en dat zijn kinderen hier werden geboren.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij geen afbreuk doet aan de determinerende motieven op basis waarvan werd besloten verzoekende partij een inreisverbod te betekenen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde geheel terecht vast dat verzoekende partij geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek. Conform art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook terecht besloten tot afgifte van een inreisverbod.

Nopens de vermeende schending van het hoorrecht benadrukt verweerder dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C- 287/02, *Jurispr.* blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C- 141/08 P, *Jurispr.* blz. I- 9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran*, C- 27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verweerder wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, *Achughbadian*, C- 329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beginsel niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Verweerder stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag dd. 13.09.2017, blijkt dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

Uit dit administratief verslag kan worden afgeleid dat verzoekende partij op 13.09.2017 om 16u36 verhoord werd en aldus wel degelijk de mogelijkheid had om nuttig voor haar belangen op te komen.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het betoog van verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. Verweerder was zich wel degelijk bewust van het gegeven dat verzoekende partij in 2006 naar België kwam om te studeren, dat zij hier twee kinderen heeft en dat zij ook voor korte duur een arbeidskaart heeft gehad.

Deze elementen doen echter geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris.

Ook het gegeven dat verzoekende partij beroep indiende tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 22.02.2017, doet geen afbreuk aan het gegeven dat geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij elementen had kunnen voordragen die de gemachtigde tot een ander besluit hadden kunnen overtuigen.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. In een eerste onderdeel van haar middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissingen een inbreuk vormen op de taalwetgeving omdat ze in het Nederlands werden genomen. Zij verwijst naar de artikelen 41, §1; 42 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken en artikel 5.2 van het EVRM.

De bestreden beslissingen werden genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling. § 2. In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.

Zij gebruiken het Nederlands in hun betrekkingen met de diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten.

§ 3. De onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.”

Artikel 40 van diezelfde wet luidt als volgt:

“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.

De berichten en mededelingen die de centrale diensten rechtstreeks aan het publiek richten worden in het Nederlands en in het Frans gesteld. Hetzelfde geldt voor de formulieren die zij zelf ter beschikking stellen van het publiek. (De berichten en mededelingen die ze rechtstreeks aan het publiek richten, worden in het Duits aan het Duitssprekende publiek ter beschikking gesteld.) In het Duits gestelde formulieren worden, zo nodig, ter beschikking gesteld van het Duitssprekend publiek.”

Artikel 41 van genoemde wet luidt als volgt:

“Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

Artikel 58 van genoemde wet luidt als volgt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie die handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat handelingen of reglementen nietig zijn wegens hun vorm, worden zij door de overheden, waarvan zij uitgaan, vervangen door bescheiden die naar de vorm regelmatig zijn : die vervanging heeft uitwerking op de datum van het vervangen bescheid.

De akten en reglementen waarvan wordt vastgesteld dat zij nietig zijn wegens hun inhoud onderbreken de verjaring zomede de termijnen die, met betrekking tot de procedure inzake geschillen en de administratieve procedure, op straf van verval opgelegd zijn.

De vaststelling van de nietigheid van de bij dit artikel bedoelde handelingen en verordeningen verjaart na vijf jaar.”

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod zijn in casu ambtshalve beslissingen die werden genomen nadat de verzoekende partij door de politiediensten van Brussel-Elsene werd betrappt op zwartwerk en nadat deze vaststelden dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Deze beslissingen zijn niet het gevolg van een voorafgaande aanvraag die in het Frans werd gesteld, zodat zij zich niet kan beroepen op de artikelen 40 en 41 van de Taalwet Bestuurszaken zoals hiervoor geciteerd.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissingen ter kennis zijn gebracht door een inspecteur van de politiezone Brussel-Elsene en dus in Brussel-Hoofdstad. De verzoekende partij bevestigt overigens zelf in haar verzoekschrift dat zij door de Politie werd tegengehouden “à 1050 Bruxelles”.

Conform artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken dient de verwerende partij als centrale dienst, zich in haar betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, te gedragen naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

Uit een samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat de beslissingen moeten worden genomen in de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen, of, indien hij geen toelatingsexamen deed, in zijn hoofdtal, waarbij de taalrol bepalend is.

Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de heer B.B., die zich van het Nederlands heeft bediend, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol. De bestreden beslissingen werden derhalve op wettige wijze in het Nederlands genomen.

Het feit dat de verzoekende partij zich in een voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf in het Frans zou hebben uitgedrukt en dat zij stelt geen Nederlands te begrijpen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van de artikelen 41, §1; 42 en 58 van de Taalwet Bestuurszaken wordt gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 5.2 van het EVRM, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, luidt als volgt:

“Een ieder die gearresteerd is moet onverwijld en in een taal die hij verstaat op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen die tegen hem zijn ingebracht.”

De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 13 september 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat dit in het Frans werd opgesteld. Er blijken geen elementen uit het dossier noch maakt de verzoekende partij aannemelijk dat zij niet in het Frans op de hoogte werd gebracht van de redenen van haar arrestatie. Een schending van genoemde bepaling wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In een tweede onderdeel richt de verzoekende partij zich specifiek tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat in strijd met artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet niet afdoende werd gemotiveerd waarom haar geen termijn van vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Daargelaten de vraag naar het belang van de verzoekende partij bij deze grief nu reeds meer dan dertig dagen zijn verstreken sinds de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing en zij nog steeds illegaal in het Rijk verblijft, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het

afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 8° van de vreemdelingenwet en artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied met onmiddellijke ingang, en dus zonder termijn voor vrijwillig vertrek, te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, er een risico bestaat op onderduiken, zij een gevaar vormt voor de openbare orde en zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel. De verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en/of geldig reisdocument, zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk (waarbij wordt verwezen naar het relevante proces-verbaal), zij gezien de maatschappelijke impact van deze feiten geacht kan worden door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en er een risico bestaat op onderduiken nu zij geen gevolg gaf aan het haar op 24 februari 2017 betekende eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motivering, is op zich niet van aard deze te weerleggen. Waar zij voorhoudt dat er geen risico op onderduiken bestaat nu zij nog steeds zou

verblijven op haar door de verwerende partij gekende adres, aangegeven in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, kan zij niet worden gevolgd en berust haar grief op een verkeerde lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij meent immers dat er sprake is van een risico op onderduiken, reden waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend, omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk op 24 februari 2017 – hetgeen de verzoekende partij ontkent noch weerlegt, en niet omdat zij geen gekend verblijfsadres zou hebben in België zoals de verzoekende partij lijkt aan te nemen.

Waar zij verwijst naar arrest nr. 97 083 van 13 februari 2013 van de Raad, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat aan te tonen dat dit een identieke zaak betreft. Bovendien blijkt uit het citaat dat in de zaak die tot genoemd arrest heeft geleid, dat in dat geval in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestond omdat de betrokkene geen officieel adres had in België. In deze zaak is hiervan zoals werd gesteld geen sprake.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij onterecht oordeelde dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, kan zij niet worden gevolgd. De verzoekende partij weerlegt met haar beschouwingen allerm minst de vaststelling dat zij op heterdaad werd betrapt op zwartwerk tijdens illegaal verblijf, zodat de verwerende partij terecht kon vaststellen dat gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat zij ooit legaal in het Rijk zou hebben gewerkt, dat haar familie gekend was bij de verwerende partij en dat zij een beroep zou hebben ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk doen hieraan geen afbreuk.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 62 en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.3.3. In een derde onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een

gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21) en dat eveneens de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). In deze zaak kan gelet op het voorgaande en gelet op de elementen van het administratief dossier worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarbij het gezin bestaat tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

Met betrekking tot het privéleven kan worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Gelet op de elementen van het administratief dossier kan worden aangenomen dat de verzoekende partij tijdens haar (illegale) verblijf in het Rijk een privéleven heeft opgebouwd.

In deze zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad stelt vast dat zowel ten aanzien van de eerste partij als ten aanzien van haar echtgenote - waarbij de twee minderjarige kinderen worden vermeld -, een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk vormt het gezinsleven nu de gezinsleden allen worden geacht het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Daargelaten de vaststelling dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM waaruit blijkt dat de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en daargelaten de vaststelling dat het gehele gezin het grondgebied dient te verlaten, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen door louter te verwijzen naar een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en te stellen dat de kinderen in België geboren zijn en hier schoollopen, niet aan toont dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen hun gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in het land van herkomst of elders. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota opmerkt dat de kinderen geboren zijn in 2014 en 2015 en dus niet schoolplichtig zijn. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat er in het land van herkomst geen school zou zijn waar de kinderen terecht kunnen. Gelet op het voorgaande kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Verder toont de verzoekende partij niet aan hoe het feit dat zij over een werkbelofte zou beschikken een hinderpaal zou vormen voor het verderzetten of uitbouwen van een privéleven elders. Het beschikken over een werkbelofte betekent geenszins dat zij niet elders aan de slag zou kunnen gaan. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op haar privéleven.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad aldus vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de verwerende partij gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet concretiseert met welk(e) belang(en) opgesomd in genoemde bepaling naar haar mening geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat het administratief dossier een synthesesedocument van 22 februari 2017 bevat waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zo wordt in dit document het volgende gesteld:

“1) L'intérêt supérieur de l'enfant/ le noyau familiale st illegal. Les enfants partent au PO avec leur parent, de sorte que la cellule familiale est préservée

➔ Ne s'oppose pas à un éloignement

2) Vie familiale : idem remarque ci-dessus. L'intéressé, son épouse et leurs enfants sont en séjour illégal

-> un retour de toute la famille au PO ne brise pas l'unité familiale, ne s'oppose pas à un éloignement

3) Etat de santé : pas d'élément dans le dossier

➔ Ne s'oppose pas à un éloignement »

De verzoekende partij toont niet aan dat zich sindsdien veranderingen hebben voorgedaan. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing gewezen op de vrouw en kinderen in België en wordt artikel 8 van het EVRM besproken.

4.3.4. In een vierde onderdeel van het middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een onafdoende motivering en een schending van het recht om gehoord te worden.

In de tweede bestreden beslissing wordt gewezen op de juridische grondslag, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, en verduidelijkt de verwerende partij waarom een inreisverbod wordt uitgereikt en waarom de duur ervan drie jaar bedraagt. Zo stelt zij: *“de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene is op heterdaad betrapt op zwartwerk, (pv BR.27.LL.090231/2017)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 24.02.2017. Er is dus een risico op onderduiken.

Betrokkene verklaart vrouw en kinderen te hebben in België.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.”

Met betrekking tot de termijn van drie jaar wordt gemotiveerd als volgt: *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:*

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.”

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat een automatische toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers zoals gesteld niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad herhaalt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de tweede bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de schending van het hoorrecht merkt de Raad op dat dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden

getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Verder merkt de Raad op dat een schending van de hoorplicht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij hadden kunnen beïnvloeden en haar in casu zou kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). In het voorliggende geval stelt de verzoekende partij slechts dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een beroep zou hebben ingediend tegen een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk onontvankelijk werd verklaard. Verder wijst zij erop dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds meer dan 10 jaar in België verblijft, dat zij hier legaal gewerkt zou hebben en dat zij hier twee kinderen heeft gekregen.

De verzoekende partij geeft niet aan welke concrete elementen niet in de beoordeling zouden zijn betrokken en die tot een andere beslissing zouden hebben geleid en weerlegt evenmin de analyse van de elementen door de verwerende partij. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij op de hoogte is van het gezinsleven van de verzoekende partij en hieromtrent een grondige analyse inzake artikel 8 van het EVRM in haar motieven opneemt. Verder kan niet worden ingezien hoe het feit dat de verzoekende partij gedurende een lange periode (illegaal) in België heeft verbleven en dat een beroep hangende is tegen de beslissing van 22 februari 2017 tot onontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen die hebben geleid tot het afleveren van een inreisverbod van drie jaar, zoals hoger verduidelijkt. Het beroep tegen genoemde beslissing van 22 februari 2017 is gekend onder rolnummer RvV 206 263.

Verder blijkt dat de verzoekende partij toen zij op 13 september 2017, nadat zij op heterdaad betrapt werd, gehoord werd en er een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld door de politie. Zij voert aan noch bewijst dat zij werd verhinderd elementen aan te brengen die zij belangrijk achtte, zodat niet kan worden betwist dat zij nuttig voor haar belangen is kunnen opkomen.

De verzoekende partij brengt allerm minst elementen aan die zij zou hebben kunnen aanbrengen in het kader van een verhoor die de tweede bestreden beslissing zouden hebben beïnvloed en tot het nemen van een andere beslissing zouden hebben gebracht. Zij maakt niet aannemelijk dat de door haar aangebrachte elementen, waarvan overigens werd aangegeven dat de verwerende partij hiervan al op de hoogte was, de verwerende partij ertoe zouden hebben bewogen in haar geval aan te nemen dat er sprake is van humanitaire redenen die zich verzetten tegen de afgifte van een inreisverbod. Waar zij verwijst naar een arrest van de Raad met nr. 139 936 van 27 februari 2015 toont zij andermaal niet aan dat het gaat om een identieke zaak, daargelaten het feit dat de arresten van de Raad geen precedenterwerking kennen.

Tenslotte wordt erop gewezen dat hoger reeds werd verduidelijkt dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat in casu automatisch tot de afgifte van een inreisverbod werd besloten.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.5. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissingen andere beginselen van behoorlijk bestuur schenden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is dit middelonderdeel dan ook onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU